

Dalmatínek Ponc

Nad kopcami zbelela obloha. Noc už bola taká rozdziemaná, že sa začalo rozvidnievať a Bertíkovi sa pred očami strácali stromy. Potom sa biela obloha začala farbiť do červena. Bertík takú hrôzu ešte nikdy nevidel. Noc je niečo celkom iné. V noci je všetko krásne. Vo dne všade vládne iba hrôzostrašná farebná tma. Stačilo sa do nej len pozrieť a hneď sa celý roztriasol od strachu. To nebolo všetko. Z farebnej tmy sa začali ozývať kdejaké čudzné zvuky: pískanie, zurčanie, pípanie, švehlenie. Bertík si zakryl oči i uši. Potom sa ešte rozkýchal.

– Jojojój, božemôj, či som sa len preľakol! – ozvalo sa mu znevrady za chrptom.

Bertíkom tak šklblo, že sa mu skrížili nohy. Bol by ušiel, ale kam ujdeš so skríženými nohami? Zvrtol sa a zazrel ozajstnú mátohu. Bola celá čierna a mala biele flaky. Vyplazovala ohnivý jazyk a vyvalovala strašidelné okále.

– Že sa tu niekto preľakol? – pochlapil sa Bertík a smelo sa chcel pozrieť čudnému tvorovi do očí.

– Čestné dalmatínske, – vyštekol čudsný tvor a začal Bertíka oňuchávať.

– Čuchy čuch, nikde ani puch, – povedal začudovane. – Kde vlastne si? Akosi sa mi nerýmuješ. Asi mám nádchu.

– Kde máš oči, keď nevidíš, že som mátoha? – spýtal sa celkom roztrašený Bertík.

– Veď vidím, ale čo mám robiť, keď mám v nosu samú rosu, – čudne zafunelo čudo. – Nech si hocikto, predo mnou sa ty nevyťahuj! Mám ti rozprávať, ako som dotrhal gate hroznému zlodejovi Hroznojedovi? Jedna báseň! Alebo ako som pohrýzol tuláka Piťka do ľavého lýtku? Druhá báseň!

Alebo, chachachu, ako som po hrachu popreháňal líšku Ryšku, keď vypila Karolovi z hrnca kýšku? Tretia báseň!

– Dobre, – povedal Bertík, čo mu na jazyk prihrala mátožia slina. – Už aj sa ma boj! Brbrbrfrr! Boj sa ma aspoň trochu, keď už nemôžeš veľa. Vyzeráš predsa na slušného tvora.

– Tak dobre, – pristal neznámy. – Celý sa trasiem od strachu. V smelosti som jednotka, ale prečo by som kvôli tebe nemohol byť na chvíľu aj strachopud? Pozri! – A roztriasol sa, až sa na ňom roztancovali biele škvrny.

Bertíka už dávno nik tak nepotešil. Bol od radosti celý bez seba. To by mala vidieť Gitka! Cudzinec sa mu začal páčiť.

– Som nočná mátoha Bertík, – predstavil sa mužným hlasom a podal mu ruku.

– A ja som denný pes Dalmatínek Ponc. Ináč som slávny psí básnik. Stratil som sa rybárovi Karolovi. Jedna báseň! Vieš, podal by som ti labku, ale labky zásadne nikomu nepodávam. Musím si dávať na ne veľký pozor.

– Chápem, – prikývol Bertík, – Ale kamaráti by sme mohli byť...

– To by sme teda mohli, – súhlasil Dalmatínek. – Ak budeš chcieť, môžeme sa ešte niekedy zahrať na bojačku. Chvíľu by som sa bál ja teba a potom ty mňa. Jedna báseň! Škoda, že teraz musím ísť hľadať Karola, – vzdychol si smutne.

– A ja zas veвериčiatko. Nevieš, ako sa v takej odpornej tme hľadá veveričiatko? – zavzdychal aj Bertík.

– Vraj v tme! Pozri na ten biely deň. Dnes vidieť až po Viedeň. Ty si ale smiešny kamoš! – rozosmial sa Dalmatínek.

– Náhodou si smiešny ty. Ja som hrozný. Bfrrrr! Vari si to sám nepovedal? Mohol by si mi pomôcť. V noci by som zas ja pomohol tebe.

– Jedna báseň! – zvolal Dalmatínek. – Veď najlepší kamaráti sú takí, čo sa nemusia ani vidieť! Aj Karola mám najradšej, keď je niekde na nočnej.

Cez deň je s ním otrava, stále hľadá do piva. Keď mu boleň šlohne návnadu, hneď má mrcha náladu. Večer mi ho určite pomôžeš nájsť, dobre?

– Platí, – prisľúbil Bertík. – Tak poďme!

– Hohohó, myslíš, že je to len tak? Keby si bol aspoň vták! Vravíš, že si mátoha, tak rozmýšľaj, preboha. Treba nám ísť do lesa, kde tie tvory hemžia sa. Každému je ale známe, že je prísne zakázané mátohy ta vodiť a zlé s nimi robiť. Musíš sa zamaskovať! Najlepšie nazeleno.

Dalmatíneček odbehol do krovia a vrátil sa s tromi lopúčkami.

– Z jedného si urobíš čiapku, z dvoch vestu. Aspoň ťa lepšie uvidím. Jedna báseň!

Dva lopúčky však boli na vestu málo. Dalmatíneček priniesol ešte jeden. Zostalo z neho i na vrecká. Lopúčky hneď urobili z Bertíka mládenca súceho do denného sveta.

Medzitým vyšlo slniečko. Len čo rozhodilo po kopcoch štekľivé lúče, hneď zbadalo, že na zemi sa stalo čosi nezvyčajné. Rozosmialo sa a jeho smiech pobudil aj prispätých sedmospáčov. Vtáky, chrobač i zvieratá sa rozospievali, rozcvrlikali a rozpišťali. Dalmatíneček šalel ako blázon. Robil v tráve saltá, premety, kotrmeľce, kotúle a jazykom zbieral trblietavé kvapky rosy. Bertíka však slnečné lúče oslepovali a denný hurhaj mu trhal uši. Nevedel pochopiť, z čoho sa jeho kamarát tak teší. Darmo, mátohy sa asi naozaj nemajú čo ponevierať vo dne...

